

rozuměti újmu na jmění, zmenšení (ztenčení) majetku již existujícího na rozdíl od ušlého zisku, »jež může někdo očekávat podle obvyčejného běhu věci, (§ 1293 obč. zák.), o kterém však § 1 zák. č. 78/1883 ř. zák. nemluví a jenž proto musí tu — stejně jako při podvodu (rozh. nejv. s. č. 3119) — zůstat bez povšimnutí. Jest tedy rozsudkový výrok, pokud zjišťuje pro kvalifikaci skutku jako p ř e č i n u rozhodnou výši škody jen s hlediska ušlého zisku, nikoli s hlediska zmenšení majetku, zmatečný podle § 281 č. 10 tr. ř. a bylo proto i tento výrok zrušiti a věc vrátiti prvnímu soudu, by učinil o výši škody podle § 2 zák. o zmaření exekuce potřebná zjištění, řídě se při tom pravidly shora vytčenými.

Při tom jest ještě připomenouti, že podle ustálené judikatury zrušovacího soudu již stačí — alespoň pokud jde o přestupek podle § 1 uv. zák. — vzešla-li z činu dlužníkovy taková přeměna v jeho jmění, která způsobuje věřiteli obtíže, obzvláště průtahy ve vydobytí pohledávky (viz rozh. č. 2095, 3112 sb. n. s.). Ježto pak toto porušení zákona dotýká se zároveň odsouzení Františka B-a pro přečin spoluviny na maření exekuce podle § 1 zák. o maření exekuce, jest i tu podle § 290 tr. ř. bráti k tomu zřetel z moci úřední. V důsledku toho bylo pak zrušiti rozsudek i ve výroku o trestu a výrocích s ním souvisejících a, poněvadž nejsou zjištěny ony skutečnosti, které při správném použití zákona měly by býti základem rozsudku a nelze se tak bez nového přelíčení obejít, bylo napadený rozsudek zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl, přihlížeje k právoplatnému odsouzení obžalované Julie H-ové pro přestupek maření exekuce podle § 3 zák. o maření exekuce. Pokud by soud první stolice shledal v činnosti obžalovaného Františka B-a snad naplněnou jen skutkovou podstatu p ř e s t u p k u spoluviny na maření exekuce podle §§ 5, 239 tr. zák. a § 1 zák. č. 78/1883 ř. zák., pokud se týče přestupku nedokonaného svádění ke spoluvině na maření exekuce podle §§ 9, 5, 239 tr. zák. a § 1 zák. o maření exekuce, bude mu uvažovati, nejsou-li tyto skutky promlčeny, poněvadž trestné činy byly spáchány v září a počátkem října 1928 a první stíhací úkon proti B-ovi se stal dne 14. února 1929.

Čís. 4796.

Ochrany §§ 199 d) a 320 f) tr. zák. nepožívá o sobě každá písemnost, vydaná v předepsané formě veřejným úřadem v mezích jeho úředních oprávnění, pokud se týče osobou požívající veřejné víry v oboru působnosti jí přikázaném, nýbrž jen taková písemnost, jež je k tomu určena nebo způsobilá, by svým obsahem prokázala skutečnost právně závažnou; je nutno, by šlo o písemnost, v níž úřad ji vydavší buď něco úředně nařizuje, prohlašuje neb ověřuje; nestačí však pouhé průvodní sdělení, určené pro určitou osobu pro její poučení bez jakéhokoliv právně závažného obsahu.

(Rozh. ze dne 3. října 1933, Zm II 34/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uher-ském Hradišti ze dne 11. listopadu 1931, jímž byl stěžovatel uznán vin-ným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., zločinem těžkého poškození na těle podle § 153 tr. zák., přestupkem proti veřejným zří-zením a opatřením podle § 312 tr. zák. a přestupkem falšování veřejné listiny podle § 320 f) tr. zák., pokud napadla odsuzující výrok pro pře-stupek podle § 320 f) tr. zák., zrušil napadený rozsudek v tomto výroku jako zmatečný a obžalovaného podle § 259 čís. 2 tr. ř. zprostil z obža-loby pro tento přestupek, jehož se prý dopustil tím, že koncem roku 1930 změnil datum na průvodním dopise dotazníku velitelství 7. divise z 2. května na 2. prosince beze zlého úmyslu, který je uveden v § 197 tr. zák., falšoval veřejnou listinu. V ostatní části zmateční stížnost zamítl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění, pokud s hlediska zmatku podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. vytýká, že nalézací soud, uznáv obžalova-ného vinným přestupkem podle § 320 f) tr. zák., nesprávně použil zá-kona, ano tu nešlo o veřejnou listinu, nýbrž jen o žádost štábu veli-telství 7. pěší divise v Olomouci o soukromou informaci. Nalézací soud zjistil, že obžalovaný změnil úmyslně datum »2. května 1930« na »2. prosince 1930« na průvodním dopisu dotazníku 7. pěší divise, že tato listina adresovaná obžalovanému byla vystavena štábem velitelství 7. pěší divise v O., tedy veřejným úřadem, a že je to tedy podle názoru soudu listina veřejná, jakou předpokládají ustanovení § 199 d) a § 320 f) tr. zák. Soud tedy jinak blíže neodůvodnil názor, že tu jde o listinu veřejnou, nezabývav se náležitostmi veřejné listiny.

Pojem »veřejné listiny« není v trestním zákoně blíže vymezen a jest jí podle § 292 c. ř. s. rozuměti jednak listinu vystavenou v předepsané formě veřejným úřadem v mezích jeho úředních oprávnění, jednak li-stinu vydanou v předepsané formě osobou požívající veřejné víry v oboru působnosti jí příkázaném (r. 2703 sb. n. s.). V průvodním dopise vydaným velitelstvím 7. pěší divise Štáb. 4. oddělení žádá veli-telství, odvolávajíc se na výnos ministerstva národní obrany č. j. 1865 (dův. hl. št.) 4. odd. 1930, obžalovaného důvěrně o podrobné vyplnění příloženého »Dotazníku« evidence průmyslu s jeho vložkami A a B s výslovným podotknutím, že veškeré údaje zůstanou věcí důvěrnou, budou sloužiti jen k informaci vojenské správy a nemohou býti zneužity ani k informaci civilních úřadů, tím méně k informaci soukromé. Ku konci se uvádí, by obžalovaný vyplněný »Dotazník« s vložkami A a B zaslal ve vlastním zájmu co nejdříve velitelství 7. pěší divise. Není tedy pochyby o tom, že průvodní dopis byl vydán veřejným úřa-dem (velitelstvím 7. pěší divise — Štáb, 4. oddělení) v oboru jeho působnosti.

Avšak ochrany §§ 199 d) a § 320 f) tr. zák. nepožívá o sobě každá písemnost, vydaná v předepsané formě veřejným úřadem v mezích jeho

úředních oprávnění, pokud se týče osobou požívající veřejné víry v oboru působnosti jí přikázaném, nýbrž jen taková písemnost, jež je k tomu určena nebo způsobilá, by svým obsahem prokázala skutečnost právně závaznou, poněvadž jen za tohoto předpokladu lze mluvit o listině (»Urkunde«). S hlediska veřejné listiny je tedy nutno, by šlo o písemnost, v níž úřad ji vydavší buď něco úředně nařizuje, prohlašuje neb ověřuje, nestačí však — jak tomu je v souzeném případě — pouhé průvodní sdělení určené pro určitou osobu pro její poučení bez jakéhokoliv právně závazného obsahu; nalézací soud proto pochybil, pokládav přes to dopis velitelství 7. pěší divise za veřejnou listinu.

Čís. 4797.

Jde o zmatek čís. 5, 11 § 281 tr. ř., přiznal-li nalézací soud obžalovanému podmíněné odsouzení, přehlédnuv, že byl již odsouzen pro krádež, při čemž vyslovena ztráta práva volebního (§ 2 zák. čís. 562/1919); byť tímto výrokem vysloveno i, že čin byl spáchán z pohnutky nízké a nečestné.

Plyne-li jsoucnost oné pominuté skutečnosti z trestního lístku při hlavním přelíčení přečteného, lze zrušovacímu soudu k ní přihlídnouti a učiniti ji podkladem přezkoumání s hlediska hmotněprávního zmatku čís. 11 § 281 tr. ř.

(Rozh. ze dne 3. října 1933, Zm II 95/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 11. ledna 1933, pokud jím byl obžalovanému, odsouzenému pro přečin shluknutí podle §§ 283, 284 tr. zák., povolen podmíněný odklad výkonu trestu, zrušil napadený rozsudek ve výroku o podmíněném odkladu výkonu trestu a vyslovil, že odsouzení obžalovaného je nepodmíněné.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, uplatňující číselně důvod zmatečnosti podle čís. 11 a zároveň zřejmým poukazem důvod podle čís. 5 § 281 tr. ř., je oprávněna. Nalézací soud přiznal napadeným rozsudkem obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu podle § 1 zák. čís. 562/1919 sb. z. a n. Při tom však přehlédl, že obžalovaný byl rozsudkem brigádního soudu v Olomouci ze dne 4. března 1932 odsouzen pro přečin krádeže podle §§ 457 (482), 732 voj. tr. zák. do vězení na tři týdny, při čemž byla vyslovena ztráta práva volebního, kteréžto odsouzení bylo při hlavním přelíčení přečtením trestního lístku a zprávy o pověsti obžalovaného výslovně zjištěno. Pominutá okolnost byla rozhodnou pro posouzení otázky podmíněného odsouzení. Podle bodu čís. 4 § 3 zák. z 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. v doslovu § 1 zákona čís. 163 sb. z. a n. 1920